

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇ ၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇ ၂၃၃၃

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၇၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	လင်းဝဏ္ဏ
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	တင်မိမိခိုင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
တန်ဖိုး	ဗန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄ ၅၀၀၀ ကျပ်

ထွန်းတောက်ထွဋ်(သင်္ချာ)

ညို့ ၊ ထွန်းတောက်ထွဋ်(သင်္ချာ)
ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၃
စာ ၁၉၀ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ ဝင်တီ
(၁) ညို့

ညီ

ထွန်းတောက်ထွဋ်(သချာ)

ညိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး များများစားစားတော့ မျှော်လင့်မထားပါဘူး။
အထူးတလည် ပုံစံမျိုးနဲ့လည်း မညွှန်းဆိုချင်ပါဘူး။ ညို့ရဲ့စိတ်၊ ညို့ရဲ့ဘဝ၊
ညို့ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ခေတ်စနစ်တွေနဲ့ ညို့ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့၊ ရင်ဆိုင်၊
ဖြတ်သန်း၊ ကျော်လွှားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတွေကို ညို့နဲ့
ထပ်တူ ပါဝင်စီးမျောသွားတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်။

ညို့ဟာ ဘယ်လို မိန်းမစား၊ ညို့ဟာ ဘယ်လိုအတန်းအစား
ဆိုတာထက် ညို့စိတ်၊ ညို့ဘဝ၊ ညို့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ ညို့လုပ်ရပ်တွေ
အပေါ် စာနာနားလည်ပေးနိုင်ကြမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်။

တကယ်တော့

ညို့ဟာ။

မငြိမ်းအေးသော ဘဝများ အမြန်ဆုံး ငြိမ်းအေးကြပါစေ။

ထွန်းတောက်ထွဋ်(သချီာ)

တိမ်မည်းညို

(၂၀၂၂ ခုနှစ်)

ဒဂုံဧရာ အဝေးပြေးကားဝင်းကြီးထဲ ညိုရောက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ အလှအယက် ခရီးသည်ခေါ်နေကြတဲ့ လူကြီး၊ လူငယ်၊ ကလေးအရွယ်တွေကို အများကြီး တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့တဲ့ရာသီမို့ သစ်ပင်ရိပ်နည်းလှတဲ့ ကားဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး တံလျှပ်တွေ တရှိန်းရှိန်း ထနေသလို နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ထီးမပါ၊ ဘာမပါနဲ့၊ ထထွက်လာမိတဲ့ ညိုကိုယ်ညိုပဲ အပြစ်တင်ရပါတယ်။ ရောင်စုံထီးတစ်လက်အောက်မှာ ထိုင်ရောင်းနေတဲ့ အချို့ရည်သည်ဆီက လိမ္မော်ရည်တစ်ပုလင်း ဝယ်သောက် မိပြီးနောက်မှာတော့ ခဏတာ အပူအေး၊ အမောပြေသလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ညောင်တုန်းကားစီးရင် ကောင်းမလား။ မအူပင်ကားပဲ စီးရမလား။ မြောင်းမြကားဆို ပိုပြီး အဆင်ပြေမလား။ ဧရာဝတီတိုင်းအတွင်း ပြေးဆွဲနေတဲ့ ဘယ်ကားမဆို စီးလို့ရတယ်ဆိုတာ သူ ပြောပြထားလို့ ညို သိနေပေမဲ့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးဆိုတဲ့ အစိမ်းသက်သက်စိတ်က အရာရာကို တွန့်ဆုတ်တွေဝေစေတာပါပဲ။

“မဲဇလီကို သွားချင်လို့ ဘာကားစီးသွားရင် အဆင်ပြေမလဲ အစ်မ”

“ညောင်တုန်းကားသာ တက်စီးသွား၊ ခရီးက သိပ်မဝေးဘူး ဆိုပေမဲ့ နှစ်ထောင်တော့ ပေးရလိမ့်မယ်၊ ကားလက်မှတ် ကြိုဖြတ်စရာ မလိုဘူး၊ ကားပေါ်ရောက်မှ ဆင်းမယ့်နေရာပြောပြီး ကားခပေးလိုက်လည်း ရတယ်”

အချို့ရည်သည်ရဲ့စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြီးပြလိုက်ရင်းကပဲ ညောင်တုန်းကားတွေရှိရာဘက် ထွက်လာခဲ့မိပါတယ်။ လူခေါ်နေဆဲဖြစ်တဲ့ ကားနားကို ညှိရောက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ သွားချင်တဲ့နေရာကို သေချာ ပြောပြပြီး ကားပေါ်က ခုံအလွတ်တစ်ခုမှာ အသာအယာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိ တာပါပဲ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန်မို့ ပူလောင်အိုက်စပ်လွန်းတဲ့ ကားပေါ်မှာ တော့ ခရီးသည် သုံးပုံတစ်ပုံလောက်သာ ရှိနေပါတယ်။ ချွေးသီးချွေးပေါက် ကျတဲ့အထိ ပူလောင်အိုက်စပ်ခြင်းရဲ့ဒဏ်ကို နာရီဝက်လောက် ခံလိုက်ရပြီး နောက်မှာတော့ ကား စထွက်တာပါပဲ။ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေတဲ့ လမ်းဘေးက ရှုခင်းတွေကို မကြည့်အားလောက်အောင် ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ် ဇောကပ်နေဆဲ ညှိကတော့ လက်ကျန်လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို ကုန်တဲ့ထိ ထပ်သောက် ဖြစ်ပြန်ပါတယ်။ ခဏအကြာမှာပဲ တီးလုံးသံတစ်ခုကို ကြားသလိုလို ဖြစ်လာ တဲ့အတွက် လက်ဆွဲအိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး နားထောင်လိုက်တယ်။

“ဟယ်လို ညိုလား၊ ကိုကိုအောင်ပါ၊ အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ညို”

“ခုမှ လှိုင်သာယာကျော်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်လေ”

“ဪ၊ သိပ်မစီးရပါဘူး၊ အလွန်ဆုံး နာရီဝက်ပဲ၊ ကိုယ် ပြောထား သလို ကျော်စံဆီဆိုင်အလွန် လမ်းဆုံရောက်တာနဲ့ ဆင်းနော်၊ ကားဆရာကို ကြိုပြောထား၊ ထမင်းရော စားပြီးပြီလား”

“ထမင်းက စားပြီးပါပြီ၊ လမ်းဆုံမှာ လာကြိုနေနော်၊ ညို မလာ တတ်ဘူး၊ ဖုန်းဘေကလည်း ကုန်တော့မယ်၊ စိတ်ညစ်တယ် အဟုတ်ပဲ”

“ညိုဖုန်းထဲကို ဖုန်းဘေလှမ်းပို့ထားလိုက်မယ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊ ဆင်းမယ့်နေရာရောက်ရင်သာ ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက်၊ ကိုယ်ထွက်လာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလားညို”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ဘက်က ဖုန်းချသွားပြီးနောက်မှာတော့ ညိုလည်း အားရှိ သလိုလို ဖြစ်သွားရပြန်ပါတယ်။ ညိုဖုန်းထဲကို ဘေငါးထောင် ဝင်လာတဲ့

ညါ

အခါမှာတော့ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချရင်းကပဲ လမ်းဘေးက ရှုခင်း တချို့ကို ငေးကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ မြို့ပြနယ်နိမိတ် ကျော်လွန်စပြုလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ မြို့ပြရဲ့အငွေ့အသက် အကြွင်းအကျန်တွေကြောင့် မြင်ရသမျှ ရှုခင်းတွေက ညို့အပူမီးကို ငြိမ်းအေးမှု မပေးနိုင်သေးပါဘူး။ မပေးနိုင်တာ ထက် ညိုကိုယ်တိုင် လက်ရှိကြုံတွေ့နေရတဲ့ သောကမီးကြောင့် အပူလုံး ဆောင့်နေတာလို့ပြောရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပါပဲလေ။ ဘဝဆိုတာ ဘာကုန်းနဲ့ဝလုံး ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ စာလုံးနှစ်လုံးမို့သာပေါ့။ မဟုတ်လို့ကတော့။

“အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

တီးလုံးသံကြောင့် ညို့အတွေးစ ပြတ်တောက်ခဲ့ရပြီး လက်ဆွဲအိတ် ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်၊ သူပြောတာ နားထောင်၊ လမ်းဘေးဝဲယာကို အကဲခတ် ရင်းကပဲ ပြန်ဖြေပြန်ပါတယ်။

“ဧရာဝတီတိုင်းက ကြိုဆိုပါ၏ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တော့ မြင်နေရပြီ”

“ဒါဆိုရင် မကြာတော့ပါဘူး၊ ရောက်တော့မှာပါ။ လမ်းဆုံမှာ ကိုယ် ထွက်စောင့်နေမယ်လေ၊ ဆီဆိုင်ကျော်တာနဲ့ ကားဆရာကိုပြောပြီး ညို့ ဆင်းလာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညို့ ဆင်းလာခဲ့တဲ့။

ညို့ တကယ် ဆင်းလာမှာပါ ကိုကိုအောင်။ ရှက်ရွံ့တဲ့ပုံစံနဲ့ ယောင်တောင်ကြောင်တောင် ဖြစ်နေမယ့် ညို့ တကယ် ဆင်းလာရတော့မှာ ပေါ့နော်။ မက်ဆင်ဂျာထဲမှာ ပြောထားသလို ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ညို့ ဆုတောင်း ပါတယ်။ ဘဝဒုက္ခအပေါင်းကို ငွေငါးသောင်းနဲ့ မဖြေရှင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာသိပေမဲ့ ကူရာကယ်ရာမဲ့သလို ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငွေငါးသောင်း ဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ အရေးပါနေမှာပဲ မဟုတ်လား ကိုကိုအောင်။ ကံကြမ္မာလှောင်အိမ်ထဲမှာ ပိတ်မိသလိုဖြစ်နေတဲ့ အသက်သုံးဆယ်ကျော် မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ပေးလာမယ့် ငွေကြေးဆိုတာ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်မက အသက်ရှင်ရေးအတွက် လုံလောက်နေပြန်တော့

အရှက်သိက္ခာကို ခဝါချပြီး ရောက်လာရတော့မှာပေါ့ ကိုကိုအောင်။
မမှောင်ခင် ရန်ကုန်ပြန်နိုင်ဖို့အရေး အဆင်ပြေပြေလေး ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ
ညို့ ဆုတောင်းပါတယ် ကိုကိုအောင်ရယ်။

“ဆီဆိုင်အကျော်က လမ်းဆုံရောက်တော့မယ်၊ ဟိုအစ်မ ဆင်းဖို့
ပြင်ထား”

ကားစပယ်ယာကောင်လေးရဲ့ အသံကြောင့် အတွေးစတွေ
ပြတ်တောက်သွားပြန်တဲ့ညို့လည်း ကားခနစ်ထောင် ထုတ်ပေးရင်း ဆင်းဖို့
ပြင်ရပါတယ်။ ကားပေါ်ကနေပြီး ကပ္ပာကယာ ဆင်းလာတဲ့ ညို့ကို အပြုံး
မျက်နှာနဲ့ ကြိုဆိုနေသူကတော့ ကိုကိုအောင်ပါပဲ။ အရပ် မနိမ့်မမြင့်၊
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်တောင့်တောင့်၊ အသားညိုညိုနဲ့ အသက်သုံးဆယ်
ကျော်အရွယ် ကုလားဆင် ကိုကိုအောင်ကတော့ မက်ဆင်ဂျာမှာ မြင်ဖူးထား
တာထက် ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းနေသလိုလိုပါပဲ။ သူ ခေါ်ဆောင်ရာ
လမ်းအတိုင်း နေပူကျဲကျဲကြီးမှာ သူနဲ့အတူ လိုက်ပါလာရင်း သဲပုံ၊
ကျောက်စရစ်ပုံတွေကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့ သစ်ပင်ချုံပင်တွေရဲ့
ကြားမှာ တစ်စွန်းတစ်စပေါ်နေတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးကို မြင်လိုက်ရတာပါပဲ။

ဧရာဝတီရဲ့ မြစ်လက်တက်ဖြစ်ပုံရတဲ့၊ ညို့ဘက်က အမျိုးအမည်
မသိသေးတဲ့ မြစ်ငယ်တစ်စင်းရဲ့ကမ်းစပ်မှာ ရပ်နားထားတဲ့ ဆီတင်သင်္ဘော
တစ်စီးကတော့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်စွာနဲ့ပဲ ညို့တို့နှစ်ယောက်ကို ကြိုဆို
ပါတယ်။ ကမ်းစပ်နဲ့သင်္ဘောကုန်းပတ်ကို တွဲခင်းထားတဲ့ ကုန်းပေါင်
သစ်သားပြား အတိုင်း လှုပ်စိလှုပ်စိ၊ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့လျှောက်ရင်း
သင်္ဘောပေါ်ရောက်မှ ညို့ သက်ပြင်းချရတာပါ။ မွန်းလွဲတစ်နာရီအချိန်
လောက် ရှိနေပြီဖြစ်ပေမဲ့ မြစ်ပြင်ကို တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပြည်လေညင်း
တွေကြောင့် သင်္ဘောပေါ် မှာတော့ သိပ်မပူဘူးလို့ပဲ ပြောရပါမယ်။ မြစ်ထဲမှာ
တော့ တစ်စီးတလေ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားတဲ့ ပဲ့ချိတ်၊ သမ္ဗန်တွေကို
မြင်နေရပါတယ်။

“သင်္ဘောက စက်ပျက်နေလို့ ရပ်ထားရတာ ကြာပြီ၊ သင်္ဘော
တစ်စီးလုံးမှာ လောလောဆယ်တော့ ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊
ကိုယ်က ဒီသင်္ဘောရဲ့ စက်ပြင်ဆရာပါ၊ စိတ်အေးလက်အေးသာနေ၊ ညို့
ဘာမှမပူနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာပေါက်နဲ့ ပြောလာတဲ့ ကိုကိုအောင်ကိုကြည့်ရင်း

ညို့ဘက်က ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ မျက်လွှာကို အသာချ ငြိမ်ကျသွားမိတော့တာပါပဲ။

အနည်းငယ်ပြည့်တင်းပြီး အရေးအကြောင်းတချို့ ပေါ်ခါစ မျက်နှာ တစ်ခုဟာ အပေါစားမိတ်ကပ် တင်လိုက်တိုင်း ချွေးပြန်စပြုလာတဲ့အတွက် တင်းကျပ်နေတဲ့ စိတ်တစ်ခုကို ပလတ်စတစ်ယပ်တောင်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ဖြေလျော့ရတာပါပဲ။ ချွေးတိတ်စပြုလာတဲ့အခါမှာတော့ အသားနုရောင် ကရင်ပတ်နဲ့ မျက်နှာကို နာနာတို့၊ ပန်းနုဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းနီ ကို နောက်တစ်ကျော့ ထပ်ဆိုး၊ မျက်ခုံးဆွဲကြောင်း ညီ၊ မညီကြည့်ပြီး အဆင်သင့်ထုတ်ထားတဲ့ ရန်ကုန်ရိုက် မရန်းစေ့ရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ မိတ်ကပ်လိမ်းထားတာ သိပ်များ သိသာနေမလား။ နှုတ်ခမ်းနီ အရောင်က ဖျော့တော့နေသလား။ မျက်ခုံးဆွဲကြောင်းက သိပ်ပြီး ထင်ရှား နေသလား။ လက်ရှိ ပြင်ဆင်ထားသမျှ ပင်ကိုရုပ်ခံ မဆိုးလှတဲ့ အသက် သုံးဆယ်ကျော် မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ နေ့ခင်းဘက်ကြီး ပြူးတူးပြတ်များ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး စိတ်ဗျာများရတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ အရင် အခါတွေလိုပဲ စိတ်အလိုမကျခြင်းများစွာနဲ့ မှန်ရှေ့က ခွာရပြန်တော့ အဆီပြင် ထစပြုလာတဲ့ အချိုးအစားကိုပဲ နှာခေါင်းရှုံ့မိရပါတယ်။

‘မနက်ဖြန် မနက်ကိုးနာရီလောက် တာမွေပလီမှတ်တိုင်က စောင့်’ ဆိုတဲ့ ဖုန်းမက်ဆွေကို သေချာအောင် ထပ်ဖတ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့် ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ တစ်ထောင်တန် သုံးရွက်က ခပ်နွမ်းနွမ်းပုံစံ တွေနဲ့ပဲ ညို့ကို လှောင်ပြောင်နေသလိုလို။ ဒီကြားထဲ မိုက်က ဆာလာ ပြန်တော့ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်နဲ့ ကိတ်ခြောက်သုံးလေးခုကို စားလိုက်တယ်။ သမီးကြော်ထားပုံရတဲ့ ဆီနည်းနည်းနဲ့ ပဲပြုတ်တောင်မပါတဲ့ ထမင်းကြော်ဝါဝါတွေက ညို့ကို စားချင်စိတ် မဖြစ်ပေါ်စေတာ သေချာပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ဘုရားစင်ရှေ့သွားပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချ၊ ဘုရားပန်း နွမ်းနေတာကို စိတ်အလိုမကျဖြစ်ရ၊ အိမ်လခနဲ့ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားအတွက် ပူရ၊ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ဖုန်းနဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုထည့် ဒေါက်ဖိနပ်အနက်ကို ကောက်စီးရင်းကပဲ

လမ်းထိပ် ကားမှတ်တိုင်ရှိရာဘက် ထွက်လာခဲ့မိပါတယ်။

ရွှေပြည်သာကနေ YBS-65 စီးပြီး တာမွေဗလီမှတ်တိုင် ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ဦးကိုထွေး ရောက်အလာကို နာရီဝက်လောက် ထပ်စောင့်ရပါသေးတယ်။ ဆုံနေကျ နေရာတစ်ခုကို ထုံးစံအတိုင်း ရောက် သွားခဲ့ပြီးမှ ထုံးစံအတိုင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးချရတာမျိုးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခု ကြာသွားခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့

“နောက်တစ်ခါ ဆုံဖို့ဆိုတာ မသေချာတော့ဘူး အညို၊ လက်ရှိ ဆောက်နေတဲ့ ဆီဆိုင်က ပြီးသလောက်နီးပါး ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ တခြား နေရာကို ပြောင်းရဖို့ သေချာတယ်၊ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အချိန် ပြောင်းရမလဲ ဆိုတာကတော့ သူဌေးကိုယ်တိုင် မပြောသေးဘူး၊ စကားအသွားအလာ အရတော့ မကွေးတိုင်းလား၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းလား တစ်ခုခုပဲ၊ သေချာရင် အစ်ကို မက်ဆေ့ပို့လိုက်မယ်လေ၊ အညိုလာနိုင်ရင် လာခဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေအရတော့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် မလွယ်သေးဘူး ဆိုတာ အစ်ကို သိနေပါတယ် အညိုရယ်”

စိတ်မကောင်းတဲ့ပုံဟန်၊ ဝမ်းနည်းနာကျင်နေတဲ့အသံနဲ့ ပြောလာတဲ့ ဦးကိုထွေးရဲ့ မျက်နှာပေါက်ကိုကြည့်ပြီး ညို့ရင်ထဲမှာ ဘာစံစားချက်မှ ဖြစ်ပေါ် မလာတာ အမှန်ပါပဲ။ သူ ပေးထားတဲ့ ငွေငါးသောင်းဟာ နောက်ဆုံး လက်ဆောင် ဖြစ်နိုင်သလို၊ ခါတိုင်းရနေကျ သုံးသောင်းထက်ပိုတဲ့ အသိ မျိုးသာ ညို့စိတ်ထဲမှာ ကြီးစိုးနေတာမျိုးပါ။ အသားညိုညို၊ အရပ် မနိမ့် မမြင့်၊ ရုပ်ခံကြမ်းကြမ်းနဲ့ ဝမ်းနည်းတဲ့ သူကတော့ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် နာကျင်ကြေကွဲပြနေတာမျိုးပါ။

“အညို ပြန်ရတော့မလား အစ်ကို၊ အစ်ကို ဆက်နေချင်သေးလား”

ညို့စကားကြောင့် အသိဝင်လာပုံရတဲ့သူဟာ လက်ရှိစံစားချက်ကို မေ့သွားပုံရပြီး၊ သူထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ကိစ္စအတွက် အာရုံပြောင်းသွားပုံ ရပါတယ်။ အခန်းထဲက နံရံကပ်နာရီဆီ အကြည့်ရောက်သွားခဲ့ပြီး လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အချိန်ကတော့ ညနေလေးနာရီ ထိုးလုထိုးခင်ပါ။ တကယ်တော့ သန်လျင်ဘက်က ဆေးလုံးကြီးရွာမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့သူနဲ့ ရွှေပြည်သာမှာနေတဲ့ ညို့အတွက် တာမွေဗလီမှတ်တိုင်ဆိုတာ ဆုံရပ်စခန်း တစ်ခုပါ။ ဒီမှတ်တိုင်ကနေ YBS-95 ကိုစီးပြီး သန်လျင်ဘက် သူ ပြန်နိုင် သလို YBS-65 ကိုစီးပြီး ရွှေပြည်သာဘက် ညို့ ပြန်နိုင်တာမျိုးပါ။

အမှန်တော့ ရိုးရိုးဘွဲ့တစ်ခုသာရပြီး သူငွေရဲ့ လူယုံလိုလို၊ မန်နေဂျာ လိုလို ဖြစ်နေတဲ့သူဟာ ခံစားချက်ကို အချိန်တွေအကြာကြီး ရှေ့တန်းတင် တတ်သူ မဟုတ်မှန်း ညှိ ရိပ်မိပါတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခြောက်လတာ ကာလအတွင်း သူ့အမူအကျင့်တချို့နဲ့ စိတ်သဘောထားကို အနည်းအပါး လေ့လာခွင့် ရခဲ့တဲ့အတွက် ခွဲခွာခါနီး ဘယ်လိုပဲ အလွမ်းသယ်ပြု၊ သူ ခံစားရလည်း ခဏပါပဲ။ ဘဝအတွေ့အကြုံအရ ပေးလာတဲ့ အခြေအနေ အရ နေရာအသစ်၊ အလုပ်အသစ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ပြီး ပျော်ဝင်ဦးမယ်ဆိုတာ သေချာသလောက်ပါပဲ။ သေချာလောက်တဲ့ထိ အိမ်ထောင်မရှိသေးတဲ့ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ အလိုရှိမှသာ ညှိဆီ မက်ဆေ့ပို့ပြီး လွမ်းခေါ်တတ်တာမျိုးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တချို့ လူတွေလို မက်ဆေ့ပို့ပြီး အလွမ်းစကားတွေ မဆိုတတ်တဲ့ သူဟာ ညှိအတွက် စွဲမက်စရာ ကောင်းနေတာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ စားဝတ်နေရေး အတွက် အသက်ဝဝ ရှူရတဲ့ရက်တွေ များခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ကဲ၊ အစ်ကို ပြန်မယ် အညို”

သူ့စကားကို ထောက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုရုံ ကလွဲပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ ညှိ ထပ်မပြောဖြစ်ပါဘူး။ ညှိကိုယ်ညှိပဲ သပ်သပ် ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြင်ရဆင်ရပါတယ်။ တည်းခိုခန်းကနေ နှစ်ယောက်အတူ ဆင်းခဲ့ကြရင်း သန်လျင်ကားပေါ် သူ တက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ ညှိလည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာနဲ့ပဲ မီးပွိုင့်အနားမှာ အုံ့ခဲနေကြတဲ့ ခိုတွေကို အစာ ဝယ်ကျွေးဖြစ်ပါတယ်။ ညှိရင်ထဲမှာတော့

‘အစာကျွေးသူရှိမှ အစာဝရတဲ့ ဘဝမျိုး မရောက်ပါစေနဲ့ ခိုကလေး တို့ရေ၊ အစာရေစာ ပေါများတဲ့ နေရာမှာပဲ ရိုးသားစွာ အစာ ရှာနိုင်ကြ ပါစေ၊ ပင်ကိုသဘာဝအရ ညည်းပြရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ကင်းဝေးကြပါစေ၊ ပေတစ်ရာပေါ် အစာကောက်ရင်း ခန္ဓာပျောက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးလည်း ကင်းဝေး ကြပါစေ၊ ယုတ်နိမ့်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ဘဝ ဘယ်သောအခါမှ မရောက်ကြပါစေနဲ့’ လို့ပဲ ဆုတောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

သို့.

ညိုမိမိခင်

အမှတ် (x x x)

ဇွန်စံပယ်လမ်း၊ အမှတ် (x x x) ရပ်ကွက်၊

ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်၊ မြန်မာ။

အဖြူရောင် စာအိတ်ပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်လို ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ ကွန်ပျူတာစာလုံးတွေကြောင့် ညိုလည်း အံ့ဩသွားရပါတယ်။ လိပ်မူထားတာကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်က ညိုတို့မိသားစု ငှားနေခဲ့ဖူးတဲ့ အိမ်လိပ်စာ အဟောင်းပါ။ အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင် လက်ရှိနေရာထိ လာပေးသွားတဲ့အတွက် ညိုလက်ထဲ ရောက်လာတာပါ။ ဒါပေမဲ့ စာအိတ် နောက်ကျောက် ‘သိန်းသန်းမောင်၊ စင်ကာပူ’ ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကြောင့် ညိုဒေါသတွေ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားရတာပါပဲ။ ဒီစာအိတ်ကို တစ်စစီ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရမလား၊ မီးရှို့ပစ်လိုက်ရမလား၊ ဖွင့်ဖောက်ဖတ်ကြည့်ရမလား။ ရော့ဒါ နင်တို့ အဖေရဲ့စာဆိုပြီး သမီးနဲ့သားကို ပေးပစ်လိုက်ရမလား။ ထွက်ပြီးသား ဆင်စွယ် ပြန်ဝင်ရိုးထုံးစံ မရှိသလို အမုန်းတရား စေ့ဆော်ထားတဲ့ နှလုံးသား ဒဏ်ရာတွေက ရှစ်နှစ်ကျော်ကြာလို့ အသားမာတာကမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် ပြုရက်လာတာမျိုးလား။ သေလောက်အောင် မုန်းတီးနာကြည်းတဲ့ထိ ပြုရက်သွားသူကို ညို မေ့ထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ မေ့ပစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ မေ့ချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာလည်း ကြာပါပြီ။ စွန့်ပစ်သွားခဲ့သူကြောင့် နိစ္စဓူဝတရားတွေအောက်မှာ ညိုဘဝ လမ်းပျောက်ခဲ့တာလည်း ကြာပါပြီ။ အခပေးမှ ခန္ဓာရ ညိုဘဝ ညစ်နွမ်းခဲ့တာလည်း ကြာပါပြီ။ စိတ်ဒဏ်ရာရတိုင်းသာ အသံတစ်ခါ ထွက်ကြေးဆိုလျှင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆူညံတယ်ဆိုပြီး နှင်ထုတ်ကြလို့ ပြေးရတဲ့ထိ ရှိခဲ့ကြမှာလည်း ကြာပါပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ အထင်ကရ ကားမှတ်တိုင်တွေမှာ သွားစောင့်ရင်း မျှော်နေကြသူတွေ ရောက်မလာခဲ့တဲ့ရက်တွေ များလာတာကြောင့် စိတ်လက်မကြည်မသာနဲ့ပဲ ဒေါသစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ပြီး စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်၊ ဖတ်ကြည့်ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

ညါမီမိခင်

ကိုယ် မေဘာရဏီနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ပါပြီ။

သူလည်း ဒီက စင်ကာပူနိုင်ငံသားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး
 ဩဇာမှာ အခြေချဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်။ ဒီစာက ကိုယ် မြန်မာပြည် ပြန်လာပြီး
 ညါမီနဲ့ ပြန်ပေါင်းရဖို့အတွက် ရေးတဲ့စာ မဟုတ်ဘူးနော်။ လက်ရှိ နိုင်ငံရေး
 အခြေအနေတွေကြောင့် ကိုယ်လည်း မြန်မာပြည်ပြန်လာဖို့ အစီအစဉ်
 မရှိသေးပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စင်ကာပူမှာပဲ ပျော်သလိုနေမယ်လို့ စဉ်းစား
 ထားတယ်။ ကိုယ်တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ သားနဲ့သမီးအပေါ်
 ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်ကျေခံခဲ့ပါဘူး။ ဒီမှာ သူနဲ့ညားပြီး
 ကတည်းက ညါမီတို့မိသားစု ဘယ်လိုများ နေထိုင်စားသောက်နေကြသလဲ
 လို့တောင် မမေးတဲ့ထိ ကိုယ် ရက်စက်ခဲ့တာလည်း ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီ
 ကိစ္စတွေအတွက် အနည်းနဲ့အများတော့ ကိုယ့်ဘက်က ပေးဆပ်ဖို့ တာဝန်
 ရှိပါတယ်။ အောက်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ Fb အကောင့်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ရေးထား
 ပေးတယ်။ ညါမီရော Fb သုံးတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ်နဲ့ ဆက်သွယ်
 ချင်တယ်ဆိုရင် မက်ဆင်ဂျာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘိုင်ဘာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ညါမီ ဆက်သွယ်
 လို့ရတယ်။ ခုလောက်ဆို သမီးကြီးလည်း အပျိုပေါက် ဖြစ်လောက်ရော
 ပေါ့။ သမီးနဲ့သားအတွက် လစဉ် ဘယ်၍ဘယ်မျှဆိုပြီး မသတ်မှတ်ဘဲ
 အဆင်ပြေရင် ပြေသလို ငွေလွှဲပေးမယ်လို့ စဉ်းစားထားပါတယ်။ ကိုယ့်ကို
 ပြန်ဆက်သွယ်ပေးပါ ညါမီ။ ကိုယ့်ရဲ့ Fb ပရိုဖိုင်ပုံက ကိုယ့်ဓာတ်ပုံပဲ
 သုံးထားတယ်။ ညါမီ ရှာပြီး ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။

သိန်းသန်းမောင်

ခေတ္တ စင်ကာပူ

theinthanmaung@gmail.com

xxxxxxxxxx

Phone + + + + + + + +

စာဖတ်ပြီး မဲ့ပြီးပြီးလိုက်မိတဲ့ ညါ့ရဲ့မျက်နှာပြင်ဟာ ဒေါသစိတ်
 အခံကြောင့် နာကျင်နီရဲနေမှာ သေချာသလို ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်လိုက်ရပြီးသား
 လူတစ်ယောက်ဆီက နည်းလမ်းကျတဲ့ စာသားတွေကြောင့် သားနဲ့သမီး

အတွက် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်ရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လို သိန်းသန်းမောင်ရဲ့ ကတိစကားတွေကို မယုံမရဲ ဖြစ်နေဆဲပါပဲ။ ပိုပြီး သေချာအောင် အင်တာနက်လှိုင်းဖွင့်ပြီး ဖုန်းနံပါတ် ရိုက်ထည့်ရင်းကပဲ ဘိုင်ဘာမှာ ရှာရ၊ သူ့ရဲ့ Fb အကောင့်ကို ရှာရပြန် တယ်။ ဘိုင်ဘာထဲ ဝင်ကြည့်တဲ့အခါမှာတော့ သူ့ဓာတ်ပုံကို တင်မထားဘဲ စင်ကာပူက ရှုခင်းတချို့ တင်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ Fb အကောင့် ကိုတော့ တော်ရုံနဲ့ ရှာမတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ခပ်ပြည့်ပြည့်၊ ခပ်ဖောဖောမျက်နှာနဲ့ သူနဲ့ဆင်တယ်လို့ ထင်ရသူတစ်ယောက်ရဲ့ Fb အကောင့်ကို သေချာဝင် ကြည့်ဖြစ်တဲ့အခါမှာတော့ သူ ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ညို အံ့ဩသွားရတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ဪ ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရည်ကို ဒီအထိ ပြောင်းလဲစေခဲ့ပြီတဲ့လား။ ဟုတ်မှာ ပါလေ။ ညိုဘဝ၊ ညိုရုပ်ရည်နဲ့ ညိုခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားတောင် အများ ကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီပဲ ဥစ္စာ။

ညိုဟာ အရင်ညို မဟုတ်တော့ဘူး။

လက်ရှိ ညိုမိမိခင်ဟာ အရင် ညိုမိမိခင်နဲ့ တခြားစီ။

ဆီနဲ့ရေလို အများကြီး ကွာခြားခဲ့ပါပြီလေ။

